

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 124
Seslání
Ducha svatého
2019

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Výročí 25 let
posvěcení chrámu
- Úvahy
k eucharistickému
kongresu
- Knižní okénko
- Pro děti
- Program farnosti

Moji milí,

končí další školní rok a my otevíráme další svatodušní vydání našeho farního zpravodaje. Jak ten čas letí. Nedávno jsme oslavili dvacet let od posvěcení našeho kostela a najednou je jich už dvacet pět.

Naše "posvěcení" se koná v okruhu slavnosti seslání Ducha svatého. V tom je velmi krásná symbolika. Před pěti lety jsem zmiňoval vizi proroka Ezechiela o vodě, vytékající zpod chrámového oltáře, která přináší uzdravení a požehnání (Ezechiel 47, 1-12). Pán Bůh je zajisté všude přítomný, ale je jeho přáním, abychom se scházeli na konkrétních místech ke chvále, prosbě, díkům. Souvisí to s jeho vtělením. V osobě Pána Ježíše se také vyskytoval vždy na konkrétním místě. Lidé se s ním mohli setkat a nechat se jím uzdravit, posílit, poučit. Museli jej ale napřed vyhledat, přijít za ním. Tak jako my přicházíme do kostela.

Kostel je místo setkání se vzkříšeným Kristem, který přichází mezi své přátele, učedníky, sympatizanty i třeba náhodné kolemjdoucí. Ve svém slově nabízí poučení o nejdůležitějších otázkách našeho života a zároveň nabízí uzdravení těchto našich životů. S Kristem se setkáváme v jeho slově a ve svátostech – viditelných dotecích jeho uzdravující lásky k nám. Svátosti čerpají sílu z jeho oběti lásky, kterou pro nás přinesl na kříži a kterou nekrvavým způsobem znovu a znovu zpřítomňujeme obětí každé mše svaté.

Jistě se můžeme a máme modlit i v soukromí. Jistě můžeme a máme číst Písmo svaté i v soukromí. Mše svatá však znamená mnohem víc, protože nic nemůže vyvážit ono hmatatelné setkání s Kristem. Věříme, že je skutečně a podstatně přítomen v Nejsvětější svátosti, skrze níž ho přijímáme. Jediněčným způsobem k nám ale také promlouvá ve svém slově při slavení svátostí.

Slavíme půlkulaté výročí našeho kostela. Můžeme a měli bychom v duchu poděkovat všem, kteří se o jeho vznik zasloužili, a tak nám dopřáli kousek nebe na zemi. Zároveň se ale můžeme zamyslet nad tím, jak přispíváme k zachování jejich odkazu. Myslím, že všichni máme rezervu v tom, že bereme kostel a všechny věci v něm jako samozřejmost. Jak věci na první pohled viditelné – údržbu, úklid, květiny, pravidelnost mše svaté, svátosti smíření, různé aktivity, tak hlavně i ty neviditelné – Boží milost, která k nám proudí od oltáře, na kterém se každý den znovu zpřítomňuje Kristova oběť.

Moji milí, přeji vám a vyprošuji především radost z Kristovy blízkosti, kterou v našem kostele můžeme zakoušet.

Váš Otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ **Mariánská pouť do Úmyslovic**

V neděli 16. června se koná tradiční pouť do Polabí. Od 15 hodin je zde před kostelem sv. Linharta sloužena mše svatá. Před naším kostelem bude přistaven autobus. Odjezd ve 13.00. Jízdné se neplatí. Návrat v 18.30 –19.00. Těšíme se na vás.

Vlastislav Sixta

■ **25. výročí posvěcení kostela**

V pondělí 17. června při večerní mši svaté oslavíme 25 let od posvěcení našeho kostela. Po mši svaté zveme všechny na agapé do farního sálu. Přivítáme pomoc s pohoštěním. Na posvěcení by neměly chybět koláčky.

■ **Koncert manželů Radových**

Ve čtvrtek 20. června po večerní mši svaté od 19 hodin se u příležitosti oslav čtvrtstoletí posvěcení kostela koná koncert manželů Radových a jejich dcery Markétky. Hudbou a zpěvem budou doprovázet už i mši svatou od 18 hodin. Všichni jsou srdečně zváni.

■ **Přednáška Mgr. Hany Imlaufové – Základy sexuální výchovy v rodině**

17. září od 19 hodin ve farním sále. Paní psycholožka a manželská poradkyně Mgr. Hana Imlaufová z Křesťanské pedagogicko-psychologické poradny velice zajímavě hovoří o základech sexuální výchovy v rodině. Nabízí rady a zkušenosti, kdy a jakým způsobem vést postupně děti ke zdravému přijetí své identity, vážit si jeden druhého, jak být svým dětem vzorem v úctě ke každému členu rodiny. Vyzdvihuje nezastupitelný význam otce i matky při výchově. Této problematice se všichni dost vyhýbáme, protože si moc nevíme rady. Pak vše zbývá na škole, ale ta děti příliš nešetří.

■ **Jáhenské svěcení našeho bohoslovce Roberta Beno Štěpánka**

V **sobotu 7. září** při mši svaté od 10 hodin v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha přijme náš bohoslovec Robert jáhenské svěcení. Jistě také rádi oslavíme jeho jáhenské svěcení v naší farnosti. Termín bude upřesněn.

■ **Podzimní farní pouť**

Také letos plánujeme tradiční podzimní farní pouť. Cíl cesty bude ještě oznámen. Zatím si můžete poznamenat datum – **sobota 21. září**.

■ **Svatováclavská pouť**

- autobusem z Černého Mostu
- pěšky po vlastní ose
- na kole od první kapličky v Sokolovské ulici

Podrobnosti včas oznámíme.

■ **Dětské bohoslužby a knihovna o prázdninách**

Poslední dětská mše svatá v půl jedenácté se v letošním školním roce koná v neděli **30. června**. Během prázdnin se dětské mše nekonají. Po prázdninách se sejdeme v 10.30 opět v neděli 1. září 2019.

Farní knihovna bude před prázdninami naposledy otevřena v **neděli 30. června**. Přijďte si vypůjčit čtení na léto. Během prázdnin bude knihovna zavřená a po prázdninách se na vás budou naše knihovnice těšit v neděli 1. září celé dopoledne dole v kavárně.

■ ■ ■ **KRONIKA**

■ ■ **NÁVŠTĚVA ARCIBISKUPSKÉHO PALÁCE**

Koncem února navštívila skupina nadšenců Arcibiskupský palác. Palácem nás provázel místní knihovník Ing. Richard Jozíf. Jeho znalosti nejen o arcibiskupství byly úžasné. Prohlédli jsme si, mimo jiné, překrásnou kapli sv. Jana Křtitele ze 16. stol., cyklus osmi pařížských gobelínů s námětem Nová Indie. Zajímavé bylo vyprávění v sále s portréty arcibiskupů o jednotlivých osobnostech.

Při této příležitosti jsem si vzpomněla na svou první návštěvu Arcibiskupského paláce před padesáti lety. Tehdy skupinu nás mladých, rovněž nadšených, pozval a přijal tehdejší biskup (oficiálně však administrátor pražské arcidiecéze) František Tomášek. Bylo to krásné a nezapomenutelné setkání. Odcházeli jsme povzbuzeni a plni naděje. To jsme ještě netušili, že po dlouhou dobu bude všechno jinak.

Zdeňka Bajarová

■ ■ MAMINKY S DĚTMI V JIZERSKÝCH HORÁCH

Začátkem dubna jsme se dočkaly plánovaného pětidenního pobytu farních maminek s dětmi a vyrazily jsme do horské vesničky Josefův důl. Děti byly v přesile – 15 dětí versus 8 maminek – ale i tak, nebo právě proto, jsme si pobyt všichni moc užili. Byl čas si konečně pořádně popovídat, a navíc jsme prožily příchod jara hezky na čerstvém vzduchu. Základnu jsme měly ve stylové chalupě s příznačným názvem Jaro, která nás přivítala zbytkem sněhu na zahradě a plápolajícím krbem ve společenské místnosti. V průběhu celého pobytu nám počasí přálo, a tak jsme každý den podnikaly výlety do okolí.

Ve čtvrtek jsme se vydaly k rozhledně Bramberk, kde jsme si vychutnaly oběd v místní restauraci. Děti měly asi největší zážitek z neodbytného kozla, který se na nás při odchodu nalepil. Nejdříve byl roztomilý, ale když už s námi ušel asi kilometr cesty, snědl nám několik svačín a začal trkat, tak jsme se ho začaly bát. V pátek jsme dětem dopřály výlet vlakem za zvířátky do liberecké ZOO. Vzhledem k počtu dětí a počtu přestupů to byla docela náročná akce, ale nakonec jsme vše zvládly a všichni si to náramně užily. Další den jsme vystoupaly k nejbližším vodopádům a utábořily jsme se u nedaleké louky, kde si děti mohly poklidně zadovážet. V pozdním odpoledni jsme zavítaly na mši do místního kostela, kde jsme předvedly, jak máme vzorně vychované děti, které v kostele neruší, když většina z nich během mše usnula. Závěrem pobytu jsme všem dětem rozdaly diplomy a rozjely se zpět ku Praze.

Jana Kukačková, Andrea Frodlová

■ ■ JEDNODENNÍ VÝLET S DĚTI DO CHRUDIMI

Letošní svátek konce války připadl na středu, a tak jsme nemohli vyrazit s dětmi na více dní mimo Prahu. To nás ale neodradilo a rozhodli jsme se vyrazit aspoň na celodenní výlet. Naším cílem byla jedna z dřevěných staveb architekta Rajniše nedaleko Chrudimi, rozhledna Bára II.

Ve středu ráno se na Hlavním nádraží sešla velmi živá a usměvavá skupinka dvanácti dětí a o trochu méně živých, možná ještě ne zcela probraných, čtyř vedoucích.

Náš výlet začal trochu kostrbatě. V Pardubicích bohužel náhradní autobusová doprava nenavazovala na příjezd vlaku, a tak jsme mohli jen zamávat zadku ujíždějícího autobusu. Nemusíte se bát, měli jsme štěstí v neštěstí, a tak jsme se za 15 minut už vezli směr Chrudim autobusem, který vůbec neměl jet. Bylo vidět, že Pán na nás dává pozor.

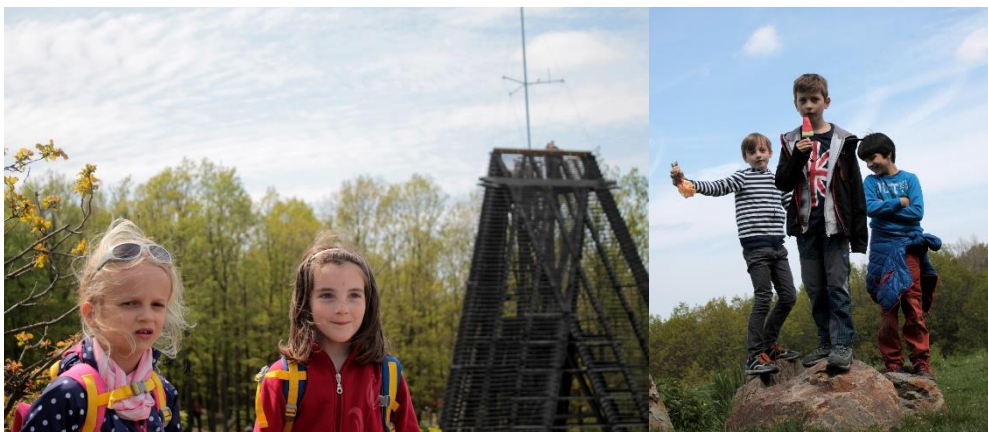
Do Chrudimi jsme dorazili před jedenáctou a začali jsme ukrajovat z naší devíti kilometrové túry. Počasí bylo větrné, ale slunečné, a tak se šlapalo hezky. Dokonce tak hezky, že pod rozhlednou jsme byli zhruba za hodinku. Tento časový bonus jsme mohli využít k dlouhému obědu, který si děti obohatily ještě zmrzlinou z místního bufetu. Po dojetí a domlsání jsme vystoupali nahoru na Báru a kochali se výhledy.

Vlak zpět jel z asi 4 kilometry vzdálených Slatiňan. Živá skupinka dětí byla pořád stejně živá, a tak se šlo radostně a cesta ubíhala jako nic. Tu jsme se zastavili na Kočičím hrádku, který neměl šanci se ubránit nájezdu našich malých zbojníků. Tu jsme v nedalekém lesíku hráli na „náčelníka“. Na kraj Slatiňan jsme dorazili v 14.23. Proč zmiňuji čas tak přesně? Protože, jak nám prozradila kolemjdoucí paní, ve 14.30 se zahání stádo koní do zámecké stáje. Měli jsme tudíž štěstí vidět asi sto vraníků klusajících kolem nás.

Pak už jen stačilo nasednout na vlak a odjet do Pardubic. Zde jsme měli asi 2 hodiny času na přestup. A tak si děti hrály na trávníku a skotačily. A vedoucí oddechovali a užívali si odpoledního sluníčka. Ve tři čtvrtě na sedm jsme už ne tak živé, ale pořád usměvavé děti předali rodičům.

Děkuji všem výletníkům za krásný den. Děkuji všech přímluvcům. Díky Pánu, že na nás dohlížel.

Anička Kafková

■ ■ STRAŠNICKÁ CHALOUPKA 2019

I letos jsme se rozhodly s maminkami v mateřském centru pokračovat v loni zavedené tradici našeho společného výjezdu s dětmi. A tak jsme na začátku května vyrazily ve složení 7 maminek a 14 dětí na pětidenní pobyt do Nové Vsi nad Nisou. Věkový rozptyl byl tentokrát od 5 měsíců do 7 let a k němu celkem dobře sedělo námi zvolené téma „Z pohádky do pohádky“.

Na začátku jsme se dozvěděli o princezničce na bále, co poztrácela korále, a jelikož nechtěla brambory, rozhodli jsme se, že jí korále pomůžeme najít. Každý den nás vítal náš známý kašpárek Kostelníček a zhlédli jsme divadýlko – postupně Perníkovou chaloupku, Červenou Karkulku a O princezně, drakovi a Honzovi. K tomu se vždy vázalo plnění nejrůznějších úkolů a za ně jsme postupně získávali korálky na korále pro princeznu. Nechyběla ani závěrečná cesta za truhlicí plnou pokladů a princeznovský bál (na své si přišli i princ, rytíř a Honza, i když byli kluci ve výrazné menšině).

Navzdory chladnějšímu počasí jsme zvládli i desetikilometrový výlet na rozhlednu Černá Studnice, měli jsme táborák a pekli buřty, vypravili se „na kolech“ k místnímu kostelíku P. Marie Pomocnice křesťanů, u kterého je mimochodem skvělé dětské hřiště, podívali jsme se k nedalekému prameni řeky Nisy, zopakovali si jízdu místním autobusem – tentokrát do Jablonce nad Nisou za pizzou a herničkou (byly 2 °C a sněžilo). Každý den nemohla chybět ani kytara a chválicí písničky ukazovací i za doprovodu rytmických nástrojů. Další vyžití pak dětem nabídla zahrada s pískovištěm, houpačkami a trampolínou. My jsme s maminkami po večerech zase zvládly probrat vše možné.

Myslím, že můžu mluvit za všechny účastníky, náramně jsme si to užili a byla to ve výsledku docela pohoda (tak se jmenoval totiž i náš penzion). Chtěla bych holkám moc poděkovat za příjemnou atmosféru a za nasazení a přípravu všeho a už se těším na příští rok!

Anička N.

■ ■ NÁRODNÍ POCHOD PRO ŽIVOT A RODINU 2019

Na letošní ročník „Pochodu pro život“ jsem přemluvila torzo své rodiny (které se nechalo zlákat příslibem vynikajících klobás) a jednu kamarádku s miminkem (jejíž manžel i se staršími dětmi právě pobýval v tropech). Přesto jsem na Pražský hrad vyrazila mnohem jistěji než vloni, protože jsem už věděla, „o co jde“ a těšila jsem se na výjimečnou atmosféru akce.

Když to trochu přeženu, brzy jsme si kamarádkou připadaly mezi všemi těmi nádhernými, mnohadětnými rodinami jako homosexuální pár, ale fungovaly jsme jako sehraný tým. Jen tak jsme mohly společně s dětmi prožít skoro dvouhodinovou slavnostní mši svatou s okouzujícími zpěvy. A to bylo také jedno z poselství akce, umět i v rodině vytvořit vzájemně se podporující tým. Velmi zjednodušeně řečeno, každá žena se dvěma zdravýma rukama se sama dokáže postarat o dvě děti. Jakmile se ale na svět přihlásí třetí dítě, dvě ruce přestávají stačit a je nejvyšší čas zapojit dalšího dospěláka, tatínka. Třetí dítě v rodině má dosti zásadní význam. Nejen tím, že se ho spousta dospělých více či méně bojí a začne horečnatě shánět, pokud může, větší byt či auto. Ale hlavně tím, že proměňuje již zažitě vztahy v rodině i blízkém okolí. Na třetí dítě se netěší jen maminka a tatínek, ale také oba starší sourozenci, kteří jsou již ve věku, kdy dobře vnímají, že mamince roste břicho. Naše vlastní třetí dítě v rodině tyto informace poslouchalo s radostným a mastným úsměvem na rtech (od slíbených klobás). Jsem velice ráda, že o své „klíčové roli“ slyšelo i z úst odborníků. V ČR totiž stále platí statistika, že nejčastěji potrácené děti jsou právě ty třetí. Pro mě obtížně uvěřitelný fakt, protože my konkrétně kolem sebe máme spousta rodin s vytoženými třemi dětmi.

Fundované info o snaze Hnutí pro život ČR finančně podpořit rodiny se třemi a více dětmi z evropských fondů (a tak snížit počet potratů kvůli ekonomickým obavám) je možné nalézt na stránkách www.hnutiprozivot.cz.

Celkově byl nápor zážitků i lidí veliký. Ale pár slov mi přece jen utkvělo v paměti. Např. informace paní Zdeňky Rybové, tiskové mluvčí výše zmíněného Hnutí, že si Japonci už spočítali, kdy jako národ vymřou. V kontextu všudypřítomných skupinek japonských turistů nebo statečné (zřejmě též japonské) nevěsty mrznoucí v odhalených šatech, jen aby měla na památku foto s naší českou katedrálou sv. Víta, Vojtěcha a Václava, to znělo apokalypticky, i když jsem se nejdřív musela smát. Češi zřejmě nejsou tak stochastičtí prognostici, aby zveřejnili podobný scénář.

Nakonec jsme opět jako loni zvládli „jen“ bohoslužbu v katedrále a doprovodný program na Klárově. Potěšilo mě, že byly děti okouzlené nejen klobásami, ale tentokrát i exteriérem a interiérem katedrály. A také mne mile překvapil náš mlčenlivý syn, když spontánně prohlásil, že všudypřítomná miminka a batolátka jsou mnohem roztomilejší než naše roztomilé štěně – a to je, panečku, co říct!

VB

Letošní „Pochod pro život a rodinu“ byl mou premiérou a rozhodně nelituji, že jsem se ho zúčastnila.

Při doprovodném programu v parku na Klárově jsem si uvědomila, jak je povzbuzující vidět kolem sebe spousty fungujících rodin s vícero dětmi, pro které není ani v dnešní době tradiční pojetí rodiny přežitkem. Naopak jsou živým důkazem přijetí dalších dětí do života, i když to mnohdy není jednoduché.

Celý program i pochod probíhal v příjemné pohodové atmosféře i navzdory několika mladým demonstrantům u Rudolfína, o které se pak profesionálním způsobem postarala policie, a my mohli bez problémů pokračovat dál. Cílovým místem bylo Václavské náměstí, kde mimo jiné vystoupil také režisér Jiří Strach, který všem přítomným připomenul příběh o Herodesovi a Božím milosrdenství. Následovalo závěrečné poděkování a požehnání pana kardinála Dominika Duky.

Letošní ročník byl ukončen zpěvem chorálu Svatý Václave a státní hymnou. Jsem ráda, že existují akce, které mají smysl, jako je tahle.

VJ

■ ■ ■ VÝROČÍ 25 LET OD POSVĚCENÍ CHRÁMU NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ PANNY MARIE VE STRAŠNICÍCH

„Chrám měl být prostý, čistý a harmonický jako Maria. Tvar měl představovat plášť matky, která přijímá každého pod svou ochranu. A také jakýsi stan, který by připomínal, že jsme na cestě do skutečného domova a nemáme se zde příliš zabydlovat. Jako Izraelité putovali 40 let se stánkem smlouvy pouští, tak církev u nás po 40 let zakoušela poušť pronásledování a útlatku. Bude to první chrám v Praze po šedesáti letech existence obou totalit. Chrám postavený v duchu nového chápání sakrálního prostoru katolické církve. Prostor pro setkání s Bohem blízkým. Večeřadlo, ztracené v moři paneláků, symbol církve nikoli mocné, ale sloužící. Prostor spíše intimní, rodinný, chrám ztělesňující samu Pannu Marii – Matku, která tě očekává s otevřenou náručí a nezáleží na tom, kdo jsi a odkud přicházíš.“

ing. arch. Jindřich Synek o návrhu kostela
Neposkrvněného Početí Panny Marie ve Strašnicích

Strašnická farnost vznikla 1. října 1929 tím, že byla vyčleněna z farnosti svatého Rocha v Praze-Olšanech. V té době ještě farní budova nestála. Strašničtí však měli již od r. 1924 svůj Spolek pro postavení kostela ve St. Strašnicích, který financoval stavbu strašnické farní budovy, jež byla zahájena v polovině března 1930 a za méně než šest měsíců, již 31. srpna téhož roku, byla budova hotova. V přízemí byla vysvěcena prozatímní kaple pro duchovní službu strašnické farnosti. Během první republiky pro nedostatek finančních prostředků se stavba nového kostela nerealizovala. V době německé okupace a období komunistické diktatury nebylo možno uvažovat o stavbě kostela.

Myšlenka nového kostela ve Strašnicích ožila v době „Pražského jara“ v roce 1968. Byla snaha obnovit Spolek pro postavení kostela, obnovily se i sbírky. Normalizace po 21. srpnu 1968 sice přerušila přípravné práce, avšak ne zcela. Touha po novém kostele byla v myslích farníků stále přítomná. Již na jaře 1989 byla na pokyn pana kardinála Tomáška vytvořena skupina pro přípravu stavby kostela s názvem „Mariánská huť“ s úmyslem dotáhnout

myšlenku nového kostela k realizaci. Listopad 1989 se svou revolucí pak naplno otevřel cestu k uskutečnění stavby nového chrámu, která však nebyla bez problémů.

Základní kámen nového chrámu posvětil papež Jan Pavel II. při své návštěvě Československa v Bratislavě dne 22. 4. 1990. Přes všechny překážky, které se vyskytly, došlo k zahájení stavby 11. 11. 1992 a po 19 měsících byl chrám hotov tak, že mohl být 17. 6. 1994 posvěcen. Farní kaple, která sloužila 64 let duchovní službě, byla proměněna na farní sál, ve kterém se konají nejrůznější aktivity.

■ **Letos v červnu si připomínáme výročí 25 let od posvěcení nového kostela.**

i řada úředníků.

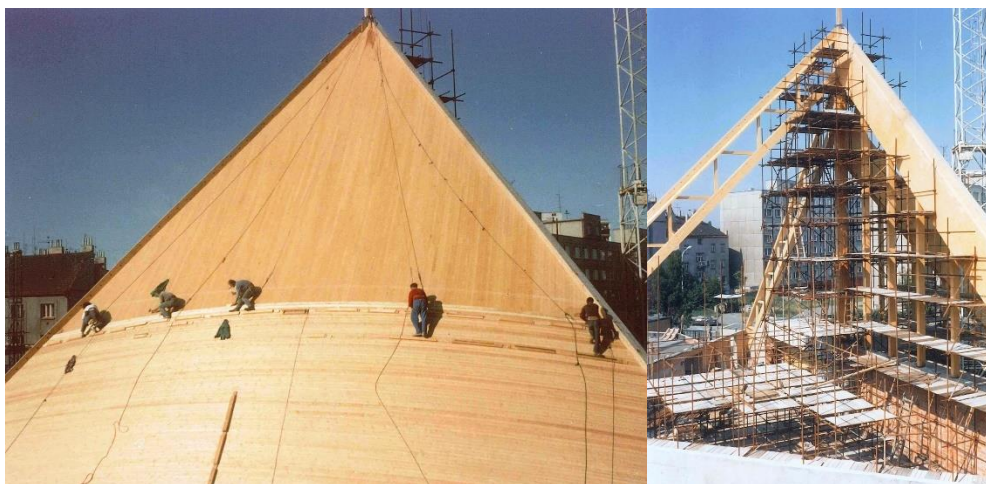
Navzdory své neobvyklé architektuře kostel Neposkvrněného početí Panny Marie do strašnického sídliště zapadl a málokoho by možná napadlo, že zde náš chrám někdy nestál... nebo stát vůbec nemusel (kdyby šlo o záměr ryze lidský.)

„Obyvatelé Krupská – Nučická zvou na schůzi dne 4. 4. 1991 do modlitebny na Praze 10 ... Přijďte nás podpořit proti stavbě kostela na bývalé farní zahradě. Důvod – přílišná zástavba. Po dostavbě kostela by zde byla velká koncentrace osobní dopravy a zhoršené životní prostředí. Přijďte všichni!“ I s takovými výzvami se museli organizátoři stavby nového kostela potýkat. Nesouhlas místních obyvatel však nebyl jedinou výzvou a překážkou. V té době se řešily i další problémy: získat chybějící část pozemku pro výstavbu, vybrat dodavatele stavby a zajistit financování.

Co bylo v té době již jisté, byla podoba budoucího nového chrámu. O rok dříve, v červnu 1990, byl ve dvou kolech z dvaceti došlých návrhů vybrán jako nejvhodnější návrh Ing. arch. Jindřicha Synka. Ten o kostele Neposkrvněného početí Panny Marie v rozhovoru pro knihu o historii farnosti řekl:

„Tento chrám je pro mě stále hmatatelný zázrak. Během stavby jsme zažili spoustu dramatických okamžiků, kdy hrozilo, že se celá konstrukce zřítí kvůli chybnému technologickému postupu prováděcí firmy, až po značné finanční těžkosti, kdy generální dodavatel hrozil, že okamžitě zastaví stavbu, pokud do tří dnů nezaplatíme dluh.... Bůh zkoušel naši víru, zda jsme chrámu hodni... Mám opravdu upřímnou radost, když vidím, že celý komplex farního centra kypí životem. Od nejstarší generace po nejmladší. Jako v rodině. Že zde všechno našlo své místo. Kdykoli sem zavítám, mám stále silný pocit radosti a vděčnosti. ... Celá historie by byla na dlouhé povídání, ale jedno je jisté. Byla zde jasná vůle Boží. A já jsem mohl být jejím nástrojem. Ve svém životě jsem pochopil, že je dobré spolupracovat s Bohem. Chodit před Jeho tváří. Být otevřený a hledat Jeho vůli. A pak ve chvílích, kdy nevíte, jak dál, najednou se něco stane. Není to náhoda, to už vím. Je to odpověď Boží skrze okolnosti, člověka apod. A pak máte jistotu, že jdete správně. Nejen ve své práci, ale v celém svém životě. A žasnete. Protože to už nejednáte vy, ale On.“

Otec Karel ve svém „strašnickém zastavení“ pro knihu o historii farnosti před pěti lety napsal: „Dvacet let nebývá v existenci kostela dlouhá doba. Většinou známe kostely mnohem starší. Naše výročí má však velkou výhodu. Mnozí si totiž pamatujeme, jak to začalo a jak se věci vyvíjely. Tato naše osobní zkušenost nám umožňuje k našemu kostelu daleko víc přilnout. Pro mnohé z nás je to opravdu „náš kostel“. To samé se vlastně dá říci i o našem farním společenství scházejícím se pod ochranným pláštěm Panny Marie k modlitbě, práci i sdílení. Mezi lidmi z farnosti mají mnozí z nás své přátele, spolupracovníky, svoji druhou rodinu.

Při příležitosti 25. výročí posvěcení našeho chrámu jsme se proto rozhodli oslovit naše farníky a zeptat se jich:

■ Co pro vás znamená strašnická farnost?

„Vlastně jsem si nikdy tuto otázku nepoložila. Přišlo mi nějak samozřejmé, že patřím do velké rodiny strašnické farnosti. Až teprve v souvislosti s takto položenou otázkou jsem si uvědomila, jak veliká milost mi byla dána, že vlastně celý svůj dosavadní život jsem prožila v této farnosti.“

Strašnická farnost je můj domov. Vše podstatné v rodině, ze které pocházím, v mém osobním životě i v životě mé vlastní rodiny bylo a je pevně spojeno se strašnickou farností (kromě svátosti křtu, která mi byla udělena hned po porodu ještě v kapli porodnice Na Královských Vinohradech v listopadu 1951). Svatby, svátosti křtu, první svatá přijímání, biřmování i poslední rozloučení... Chvilé radosti i smutku. To vše pod ochranným pláštěm Panny Marie. Nejprve po dlouhá desetiletí v původní kapli a nyní již 25 let v našem novém kostele. Kolik kněží, kolik pastýřů v této farnosti působil a přivádělo nás k Bohu. Od prvofaráře Josefa Gargely po současné kněze, otce Karla a Vladimíra. Kolik vynikajících osobností, které silně ovlivnily můj život. Za všechny zmíním špičkového muzikanta, pana Bohuslava Korejse, který byl po mnoho let ředitelem zdejšího kůru. Díky Bohu za celou naši farnost!“

Za celou rozvětvenou rodinu:
Marie Dvořáková, rozená Veselá
strašnická farnice, od prvních krůčků až do důchodového věku

„Celý svůj život jsem prožila ve Strašnicích a patřím tedy do strašnické farnosti.“

Strašnice měly dlouhou dobu jen kapli. Starší farníci si pamatují, jak zde bylo těsno a v létě nesnesitelné vedro. Co se zdálo dlouhá léta nemožné se stalo skutečností. Máme nový, moderní a prostorný kostel. Je to Boží dar, místo setkávání s Pánem Ježíšem, který zde sídlí ve svatostánku a září a žehná do daleka. Sem přicházíme se svými bolestmi i radostmi a abychom načerpali sílu do života. Zde nasloucháme Božímu slovu, abychom se učili dobře žít a nacházeli smysl a cíl života. Přijímáme zde svátosti od začátku života až do jeho konce. Předávají nám je kněží, kteří na naší faře vždy byli a stále jsou. I to je velký Boží dar a na mnoha místech to už není samozřejmostí.

Naše farnost nabízí svým věřícím také kulturní vyžití a vzdělání. Mladí i starší farníci mohou jezdit na výlety nebo farní dovolenou, o děti je dobře pečováno na letních táborech a v zimě na lyžích. Osamocení, a zvláště my starší, zde nacházíme společenství ostatních věřících s možností posezení při kávě a pobavení. Naše farnost o nás pečuje a obohacuje náš život. Velký dík patří obětavým jedincům, kteří se o všechny tyto aktivity přičinují. Svou vděčnost a díky za všechny tyto dary vyjadřujeme též modlitbou po ukončení každé mše svaté.“

A. Š.

„S manželem jsme přišli do Prahy před šestnácti lety z Havířova. Časem si člověk uvědomil tu rozpolcenost, kterou přináší to, když svou rodinu a rodné město zanecháte někde daleko za sebou. Strašnická farnost nám dala nové přátele, prostor, ve kterém naše děti získávají vztah k Bohu a opravdový nový domov...“

Kamila

„Strašnickou farnost mám ve vzpomínkách z dětství a dospívání spojenou s P. Marianem Klenerem, u něhož jsem absolvoval přípravu na první svatě přijímání i bířmování. Jeho strohá laskavost je pro mě celoživotním povzbuzením.“

Jakub Pleskot

„Náš kostel je krásný, stálo mnoho úsilí jej vybudovat. Důstojný stánek Boží. Strašnická farnost má mnoho aktivit pro celou škálu populace, za to jí patří dík. V poslední době byly pořádány procházky po Olšanských hřbitovech a prohlídky kostelů v Praze a okolí. Všem těm, kteří se účastnili na přípravě nebo průvodcovské činnosti, patří upřímný dík. Bylo nám umožněno navštívit neobvyklá místa.“

AM

„Farnost Strašnice byla a je velkou součástí mého života. Umožnila mi nejen duchovní růst. Našla jsem si zde spoustu přátel, malých i velkých. Byla mi útočištěm při těžkých chvílích. Je zdrojem mnoha a mnoha radostných vzpomínek. Strašnická farnost je živým společenstvím rozličných lidí, kteří se snaží udělat svět o něco lepší. A za to jsem jí velice vděčná.“

Anička Kafková

„Po odchodu od svatého Ignáce se pro mě Strašnice staly de facto domovskou farností. Ačkoliv jsem původně přišel jenom cvičit na varhany a slíbil, že občas budu pomáhat s hraním, tak jsem se tu uchytil nastálo. U Ignáce na Karlově náměstí se návštěvníci bohoslužeb střídali, byl to takový ten městský „průchoďák“, ve kterém sice bylo nějakou dobu stále společenství, ale nakonec se stejně rozpadlo. Ve Strašnicích jsou vazby mnohem užší, lidé se znají, potkávají se a zdraví se na ulici. Lidé se o sebe více zajímají. Vděčím Strašnicím za to, že se mi staly domovem a že mám možnost se tady zapojovat. Že se mi ve Strašnicích snažíte vycházet vstříc. Akorát, co se hudby týče, je potřeba oživit zájem a aktivitu. Mrzí mě, že v tak velké farnosti musí se zpíváním vypomáhat z poloviny „cizí“ lidé. Obecně začínám mít pocit, že se lidé přestávají o svůj kostel zajímat. Tak snad malá výzva do budoucna.“

Kuba

„Před zhruba 18 lety jsem byla ještě jako studentka poprvé obdivovat architekturu liturgického prostoru nového strašnického kostela. Tehdy mne vůbec nenapadlo, že v této moderní dřevěné stavbě jednou bude má domovská farnost. Před 10 lety jsme se do Strašnic přistěhovali. Tehdy jsme měli roční dítě a ještě před stěhováním jsem si na internetu zjistila, že v místním kostele funguje „mateřské centrum“. Pro mě to byla krom informací o místních pediatrech stěžejní a útěšná zpráva. Mateřské centrum a zejména lidé okolo mi velmi pomohli se ve Strašnicích brzy cítit jako doma. Znovu jsem si ověřila, že mohu mít jako katolík domov všude, kde fungují živé farnosti (předtím jsem totiž zažila podobné situace na stážích v zahraničí, např. péči o studenty Erasmu v jedné lyonské farnosti). Strašnickou farnost mám tedy spojenou zejména s dětmi a mateřským centrem, i když ho už několik let nenavštěvujeme. Ale přátelství mezi dětmi i maminkami, která tam vznikla, většinou dosud

trvají a obnovují se mimo jiné i po dětských mších. A za to jsem neskutečně vděčná. Něco malinko teď farnosti vrátíme alespoň tím, že dcery chodí zpívat do malé schůly. Jinak zde pořád čerpám a čerpám. Poslední léta i ve farní knihovně, plné nádherných knih...“

Veronika

„Co pro vás znamená strašnická farnost? Jasně položená otázka, ale něco mne přesto nutí ji otočit. Co dávám farnosti já? Nezakopávám svoje hřivny? Jsem světlem a solí? Možností dávat je mnoho, od finančního příspěvku, přes konkrétní službu až po modlitbu, nebo třeba úsměv pro souseda v lavici.“

LaMa

„Do strašnické farnosti chodíme pravidelně šestým rokem. Ve spojitosti s ní se mi jako první vybaví přátelství – a to zejména s dalšími maminkami prostřednictvím mateřského centra. Je moc fajn sdílet navzájem radosti i starosti, inspirovat se, získávat zkušenosti – duchovní i prostě jen výchovné – a to vše s lidmi, kteří jsou na podobné vlně. Též je velkou posilou vzájemná modlitba za sebe navzájem, zvláště když se někdo z nás či našich blízkých ocitne v tíživé situaci. Myslím, že je i dobré, když člověk přijde na mši, že se setkává nejen s Bohem, ale i s přáteli. Bohu díky za Lídu, která má mateřské centrum pod palcem, a že je tady taková možnost setkávání.“

Anička N.

„Ve strašnické farnosti jsem moc rád za možnost každodenních bohoslužeb, protože mi Pán skrze eucharistii žehnal a žehná ve studiu medicíny a nejenom ve studiu. Život se mi zcela obrátil i díky knize O pravé mariánské úctě od Ludvíka Maria Grignon z Montfortu, který vypsal neskutečné věci o Panně Marii, o Neposkvrněné, která miluje i svou farnost. Úplně se mi k ní změnil vztah. Není jako kdysi ledový, ale díky jednomu knězi, který mi tu knihu doporučil, je to vztah srdce k Neposkvrněnému Srdci, nedá se to v krátkosti vypsat, to si člověk musí sám promeditovat v té knize. V neposlední řadě jsem rád, že jsem našel pravé kamarády ve společenství mládeže, protože těch kámošů „jen na oko“ mám plný seznam na facebooku. Ale jak říká líder spolča Vašek, tak to je znak "nové doby". Podnikáme společné duchovní akce, výlety, modlíme se, máme chvály..., díky Bohu za farnost Neposkvrněného početí Panny Marie, protože skrze ni se mi dostalo hodně. Jde jen o to nezůstávat se založenýma rukama, ale svatě Pána tahat za oděv s modlitbou v srdci, a nejen na rtech, aby konečně působil v mém životě a v životě lidí, co mám rád.“

Vláďa Č. ze strašnického společenství mládeže.

„Koncem devadesátých let jsem hledala byt. Když jsem si prohlédla jeden u metra Skalka, vydala jsem se náhodně jinou cestou – rovnou ke strašnickému kostelu. Asi byl tou dobou zavřený. Ani jsem to nezkoušela. Cítila jsem se zde cizí, jen jsem ho uctivě zvenku obešla. Ale bylo rozhodnuto, ten byt беру. O strašnické farnosti jsem nevěděla zhora nic, prostě pocit šůry, pocit neklamný, pocit, který za těch dvacet let nezklamal. Farnost otce Mariana mne okouzila a trvá to dodnes. Bohu díky.“

Helena Milcová

„Jsem maminka na rodičovské dovolené, takže velmi oceňuji vybudované mateřské centrum. To, že se můžu scházet s ostatními maminkami, spolu sdílet své radosti a problémy. A zároveň, že se i moje děti můžou potkávat se svými vrstevníky v bezpečném věřícím prostředí. Také moc děkuji za Lídu, která je vždy ochotná pomoc, hraje si s dětmi, zatímco si můžeme s maminkami povídat. Moc děkuji za možnost svátostí smíření během setkávání v mateřském centru, že si na nás pan farář udělá čas a nemusím shánět hlídání pro děti. Díky farnosti vím, že jsem ve Strašnicích doma a nerada bych se stěhovala jinam.“

Monika

„Strašnická farnost byla pro mě první farností poblíž našeho bydliště, kde jsem byla vítána s malým dítětem. Poté co jsem se jinde setkala s mnoha nevlídnými pohledy, když si tehdy naše roční Dominika řapala vzadu v kostele a kdy kdekoli vadil sebemenší dětský zvuk, jsem byla ve Strašnicích překvapená, když na první mši svaté, kdy jsem pro jistotu stála vzadu s Dominikou v nosítku na břicho, ke mně přišel ministrant a nabídl mi, jestli si nechci sednout, že vepředu je ještě volné místo. A také mi řekl, že je v kostele místnost pro maminky, kdybych potřebovala. Tím ministrantem byl pan Karel Duchek. Nečekaná vstřícnost mě před těmi více než 17 lety hluboce zasáhla. Od té doby jsem s Dominikou chodila do Strašnic a byla vděčná za přijetí, které se nám zde dostalo. S velkou vděčností také vzpomínám na dobu kolem narození dvojčat, kdy jsem zakoušela podporu farnosti, jak v modlitbě, tak v různé formě pomoci.“

Jana Hadravová

„Strašnickou farnost jsem navštěvovala intenzivně od roku 2008 do roku 2015, kdy jsem navštěvovala mateřské centrum se synem a pak i s dcerou. Účastnila jsem se i pravidelně nedělních bohoslužeb. Dnes už farnost navštěvuji velmi sporadicky, po nástupu do práce a pravidelnými víkendovými výjezdy mimo Prahu jsem s farností ztratila pravidelný kontakt. Nicméně mám na období navštěvování kostela krásné vzpomínky – s manželem jsme zde byli sezdáni P. Balíkem, ze setkání v mateřském centru pod vedením naší milé Lídy jsme s ostatními maminkami prožily několik krásných setkání, navázala jsem mnohá přátelství, která sice z časových důvodů nejsou už tak intenzivní, ale zůstávají v mém srdci nadále a kdykoliv se s lidmi z té doby potkám, vždy je to příjemné a milé shledání. A pak nemůžu opomenout povzbudivá slova P. Kočího při sv. zpovědích. Mám tuto farnost ráda i kvůli jejímu zasvěcení Panně Marii, která byla a je mou velkou oporou.“

Silva Mrázova

„Mám pocit, že do strašnické farnosti stále postupně vrůstám. Po Pardubicích, Břevnovu, Zlíchovu a Jezulátku je to můj duchovní domov. Domov nás i našich vrstevníků, lidí o hodně starších i o hodně mladších. Mám rád tuhle šíři a různost. Vidět, jakou pestrou čeládku si tu Pán Bůh chová. A je dobře, že jsme tu pod ochranou Marie, Matky dobré rady.“

PM

„Společenství strašnické farnosti je pro mne druhou rodinou. Mám zde mnoho přátel a známých a jsem ráda, že spolu s nimi mohu sdílet svoji víru. Jsme si navzájem oporou ve všech životních situacích, máme radost z našich úspěchů a pomáháme si i ve starostech, a to zvláště vzájemnou modlitbou. Vážím si toho a jsem moc ráda, že naše farní společenství je živé a čerpá z darů,

které nám Kristus dává. Do práce ve farnosti jsou zapojeny všechny generace – rodiny s dětmi, děti i mládež, ženy a muži střední generace i senioři – každý plní svůj úkol na svém místě.

Stávám se svědkem toho, že do našeho kostela chodí již vnuci mých vrstevníků – jsou našimi nástupci a pokračovateli – a to je dobré znamení.

Naši otcové, P. Karel a P. Vladimír pečují o nás s otcovskou láskou, jsou nám stále k dispozici

svoji kněžskou službou a sdílejí s námi i náš soukromý život. Jejich apoštolskou práci nemůže nikdo z laiků zastoupit. Děkuji Pánu za všechny dary, které denně od něho v tak hojně míře všichni dostáváme. A na závěr: Nikdy nezapomenu na radost, se kterou jsme prožívali slavnost posvěcení nového kostela.“

Jaroslava Kucharská

„Až do listopadu 2007 pro mě byl strašnický kostel jen zajímavou stavbou. Pak se vše změnilo: otec Jenda Balík mě tu pokřtil, biřmoval, po 12 letech manželství jsme si tu vyměnili před Pánem manželský slib. Později tu otec Karel pokřtil naši dceru. Potkala jsem tu nové lidi, z některých se stali přátelé. Mám několik míst, kde se cítím „doma“ a strašnický kostel k nim určitě patří.“

Radka

„Jsem ve farnosti teprve pět let a nemohu se zúčastňovat farního života tak často, jak bych si přála.

Ale pokusím se odpovědět na zadané otázky pohledem člověka přicházejícího „zvenku“.

Co pro mne znamená strašnická farnost? Pocit „domova“ a bezpečí – kdykoliv přijdu do kostela. Vnímám krásný vnitřní prostor chrámu, známé i neznámé přívětivé tváře kolem...

„Pane, jsem tady, děkuji, že jsem mohla přijít“.

Za co jí vděčím? Za bezpočet úsměvů při pozdravení pokoje, za nezištnou pomoc při zdravotních problémech, za Tělo Páně přinesené až do sanitky, za vypůjčení knížky v knihovně... Nelze všechno vyjmenovat.

„Pane, děkuji za všechny laskavosti, kterých se mi zde dostává“.

Co mi dává? Jistotu, že existuje ostrov radosti a vzájemného souznění v mé blízkosti, společenství lidí, kteří sdílejí stejné hodnoty. Navzdory všem negativitám v okolním světě. A navíc chráněný pláštěm Panny Marie!

„Pane, děkuji, že tady mohu být a modlit se s ostatními“.

LM

*„Kterýkoli katolický kostel je naplněn tajemnou přítomností.
Je obydlen. Je v něm skutečná, tělesná přítomnost Krista, člověka a Boha,
která dokáže utišit každou bolest a každé utrpení.“*

kardinál Journet

Pane, do tvých rukou svěřujeme celou naši farnost. Děkujeme Ti za náš nový kostel, ve kterém můžeme zakoušet Tvou blízkost. Děkujeme Ti za všechny dobrodince, kteří přispěli k jeho vybudování, a prosíme Tě, abys jim odplatil svou milostí.

Zvláště Ti děkujeme za všechny kněze, skrze které nám rozdáváš svou milost.

Děkujeme Ti za tvou lásku, kterou můžeme zakoušet při slavení svátostí. Prosíme tě, aby tento náš kostel byl opravdu znamením Tvé přítomnosti pro všechny, kteří žijí v našem okolí a abychom my sami byli pro všechny zjevením Tvé dobroty a vlídnosti

Panno Maria, ochránkyně naší farnosti, oroduj za nás. Amen.

■ ■ ■ ÚVAHY K EUCHARISTICKÉMU KONGRESU

Ve dnech 28. 4. až 20. 6. 2019 byl v pražské arcidiecézi vyhlášen eucharistický kongres s názvem Eucharistia et labor.

Název kongresu byl vybrán tak, aby odkazoval na osobnost kardinála Josefa Berana, jehož 50. výročí úmrtí si letos připomínáme, a zároveň je to letos 70 let od počátku jeho internace. Eucharistia et labor (Eucharistie a práce) je jeho biskupské heslo. Kardinál Beran v předvečer slavnosti Těla a krve Páně dne 18. 6. 1949 ve strahovském klášterním kostele pronesl veřejně jedno ze svých posledních kázání, ve kterém vyzýval věřící k větší jednotě s biskupem, k vytrvalosti a lásce ke Kristu v těžké době, kterou zakoušeli. Druhý den se měl konat průvod Božího těla. Katedrálu však obsadili členové Lidových milicí a příslušníci StB a arcibiskup se stal vězňem ve vlastním domě, čímž začala jeho internace.

Tímto kongresem chceme vzdát Bohu chválu, chceme ale také vyjádřit vděčnost a uznání všem kněžím, kteří s láskou a neúnavně den za dnem slaví mši svatou a umožňují věřícím přístup k hostině Páně. (z oběžníku Arcibiskupství pražského)

V této souvislosti byly v rámci ohlášek během května a června předneseny krátké eucharistické úvahy, jejich sepsáním byl pověřen PhDr. Radek Tichý, Ph.D., S.L.D. Jejich záznam přinášíme na následujících řádcích.

1. Vzal chléb (28. 4.) – Přinášení darů a dobro stvořeného světa

Podle vzoru Ježíšovy Poslední večeře používáme při mši svaté chléb a víno, plody země a lidské práce.

Kdysi bývalo zvykem, že lidé, kteří přicházeli na mši, přinášeli chléb, který sami upekli doma, nebo dokonce víno, které zezlátlo na jejich zahrádce a vyzrálo v jejich sklepě. Odráží to i naše legenda o svatém Václavu, když říká, že kníže sám „pekl oplatky“ a „lisoval víno“. Lidé tedy přinášeli na oltář dary, v nichž nechali svůj vlastní čas, energii a práci, tedy vlastně kus sama sebe. Znamená to také, že se ke službě Bohu přinášely obyčejné, každodenní prvky, skutečný chléb náš vezdejší. Konečně to znamenalo, že materiální věci, které člověk bere ze stvoření a sám je dotváří, jsou dobré.

My dnes ke mši nepřinášíme vlastní potraviny, hostie jsou nekvašeným chlebem, který nemíváme doma na stole, víno ke mši je vybíráno jen mimořádně kvalitní a přírodní, nebývá v každé vinotéce. Ale přesto i nás dnes eucharistie učí stejné věci jako kdysi: Hmota není něco špatného, ale dobrého. Bůh materiální svět tvoří, dává, přijímá, proniká a zduchovňuje. Bůh také zve člověka, aby s ním v materiální oblasti spolupracoval: Bůh svět stvořil a člověk je pozván, aby jej dotvářel: z obilí pekl chléb a z hroznů dělal víno. A to, co člověk dělá, jeho práce a námaha, radosti i starosti, vše může být přineseno do bohoslužby a na oltář.

Heslo kardinála Josefa Berana znělo: „Eucharistia et labor“, Eucharistie a práce. Náš každodenní život, naše práce a povinnosti se slavením eucharistie úzce souvisejí. A čím více prožíváme naši každodennost s Bohem, tím lépe budeme také prožívat každou mši svatou.

2. Vzdal díky (5. 5.) – Eucharistická modlitba

Děkování za pokrm a za nápoj, tak jak je to také zvykem v mnoha našich rodinách, bylo součástí židovského slavnostního jídla, kterým začínal předvečer sedmého dne v týdnu. Židovské děkovné a prosebné modlitby nad pokrmem použil u Poslední večeře také Ježíš. V nich má původ eucharistická modlitba, kterou používáme při mši.

V naší eucharistické modlitbě právem klademe největší důraz na proměňování, kdy kněz zvolna a zřetelně opakuje Kristova slova a všichni z úcty klečí. Tato část nás vynikajícím způsobem spojuje s Ježíšovou Poslední večeří a s jeho obětí na kříži, kterou Poslední večeře předznamenala. Neměli bychom ale přehlédnout tzv. epiklézi, což je prosba o Ducha svatého, kterou kněz říká dokonce dvakrát: Nejprve před proměňováním, když vztahuje ruce nad dary a prosí, aby je Duch svatý proměnil v tělo a krev Ježíše. Druhá epikléze je po proměňování – tehdy kněz prosí, aby Duch svatý proměnil ty, kdo půjdou ke svatému přijímání, v Ježíšovo tělo, kterým je církev. Důležitým prvkem eucharistické modlitby je také Amen – závěrečné zvolání všech přítomných. Znamená, že kněz se modlil také jejich jménem, že se všichni k jeho modlitbě připojili nasloucháním, že jí rozuměli a že jeho modlitbu potvrzují. A konečně eucharistickou modlitbu konáme „spolu s anděly a svatými“, jak zaznívá těsně před zpěvem *Svatý*. Eucharistická modlitba nás totiž spojuje s nebem.

3. Lámal (12. 5) – Eucharistie a jednota církve

Rozlomení hostie během zpěvu *Beránku Boží* je tak nenápadným gestem, že se může snadno stát, že si ho někdo třeba ani nevšimne. V židovské večeři patřilo gesto lámání chleba otci, který se stará o svou rodinu a o ty, kdo jsou mu svěřeni. Bylo to také gesto pohostinnosti, péče o ty, kdo jsou chudí nebo na cestách. Když Ježíš rozlámal chléb, bylo to shrnutí jeho celého životního příběhu, jeho rozdání se pro druhé a zároveň předznamenání jeho oběti na kříži. A konečně rozlámání chleba je gesto jednoty. Ti, kdo požívají kousky jednoho chleba, patří k sobě.

Při mši se většinou láme jen jedna kněžská hostie, ale i dnes má toto gesto svůj význam. Eucharistie nás učí, že patříme do Boží rodiny, o kterou Bůh Otec pečuje. Učí nás také, že jsme chudými poutníky, kteří potřebují velkorysost svého Boha. Když se ve mši láme chléb, máme doslova před očima, že i pro nás Ježíš obětoval, rozdal svůj život. A když spolu s ostatními přijímáme chléb proměněný a rozlámáný na oltáři, Kristovo tělo, skutečně jsme s nimi sjednoceni, „zpečeni“ do jediného těla Kristova, kterým je církev.

4. Dával (19. 5.) – Svaté přijímáním

Bůh stvořil člověka tak, že musí jíst a pít, bez pokrmu se neobejde. Ale aby lidem došlo, že ve skutečnosti se – více než bez jídla a pití – neobejdou bez Boha, stává se sám Boží Syn pokrmem a nápojem. A to, co v našem životě působí normální strava: totiž že udržuje život, dává sílu, také radost a jiskru, to nám nadpřirozeným způsobem dává přijímání eucharistie: udržuje náš život až tak, že bude trvat věčně, dává nám sílu mít rádi druhé, dává našemu vnitřnímu životu radost a jiskru Ducha svatého.

Kdykoli jíme normální pokrm, ten se v nás mění v naše tělo. Naše tělo si přizpůsobí jídlo. Ale kdykoli přijímáme eucharistický pokrm, děje se něco opačného. Ježíš v eucharistii je živý, on je silnější – a on si přizpůsobí nás. Svatým přijímáním se stáváme Ježíši podobnými: Už nežijeme my, ale žije v nás on. Můžeme mít rádi, jako měl on. Můžeme lámat a dávat svůj život pro druhé jako on. Můžeme žít věčně jako on. Jako byl on bez hříchu, tak také my dostáváme sílu hříchu odolat. Jako bylo jeho tělo vzkříšeno, tak bude také naše. Díky eucharistii.

5. Toto je moje tělo (26. 5) – Ježíšova přítomnost v eucharistii

Když někteří z Ježíšových posluchačů slyšeli, že by měli jíst jeho tělo a pít jeho krev, přišlo jim to natolik absurdní, že přestali být jeho učedníky. A Ježíš je v tu chvíli nezadržel, aby se jim omluvil, že to bylo jen přirovnání. Když Ježíš, který je pravda a mluví pravdu, při Poslední večeři řekl: „To je moje tělo, to je moje krev...“, opravdu tomu tak bylo. A při každé mši slavené podle vzoru Poslední večeře tomu tak je: chléb sice vypadá a chutná jako chléb, ale je to Ježíšovo tělo, narozené z Panny Marie, ukřižované a vzkříšené; víno voní a chutná jako víno, ale je to Ježíšova krev, prolitá na kříži za všechny na odpuštění hříchů.

K přijímání eucharistie tedy přistupujeme s velikou láskou, touhou a úctou jako ke skutečnému Božímu Synu. Každé gesto přijímání, ať už do úst nebo na ruku, ve stoje nebo v kleče, má tuto víru v Kristovu přítomnost vyjádřit. Také eucharistii uchovávané ve svatostánku nebo přinášené nemocným náleží gesto lásky a úcty, kterým je pokleknutí.

Protože je v proměněném chlebě i po skončení mše skutečně přítomen Ježíš, velmi nám prospívá jakákoli modlitba před svatostánkem nebo ještě lépe před eucharistií vystavenou v monstranci. Adorace, klanění, projev víry a důvěry je tichým přebýváním v Ježíšově přítomnosti, díváním se na něj.

6. To konejte na mou památku (2. 6.) – Eucharistický způsob života

Ježíš řekl při Poslední večeři dvakrát: „Toto konejte“! Řekl to nejprve poté, co svým učedníkům podal k jídlu své tělo a krev. Řekl to podruhé, když jim umyl nohy. Vyslyšet tento jeho příkaz, konat to, co on si přál, znamená samozřejmě slavit mši svatou. Znamená to ale také svým životem žít a naplňovat to, co mše znamená.

Při bohoslužbě v kostele se používá chléb náš vezdejší, každodenní chléb: Také to, co konáme ve všední den, můžeme žít jako Boho-slужbu, službu Bohu. Při mši se chléb a víno obětují v modlitbě chvály: Své každodenní záležitosti můžeme pojmout jako obětní dar pro našeho Boha a chválit v nich jeho jméno. Proměněný chléb se ve mši láme a rozdává: Každý den můžeme my lámat svůj život do množství povinností a protichůdných vztahů. Eucharistie do nás vlévá Boží lásku: Touto láskou, kterou ve svatém přijímání dostáváme, můžeme mít my rádi lidi okolo nás. V eucharistii Kristus zůstává přítomen i po skončení mše: Každý den můžeme mít radost, že ti, kdo se potkávají s námi, mohou se skrze nás setkat s Ježíšem.

Ke svatému přijímání přicházíme vždy jako chudí, kteří si nemohou nic zasloužit, a které Bůh přesto sytí eucharistickým chlebem. Eucharistický způsob života je, že my s podobnou velkorysostí, jakou má Bůh k nám, přistupujeme k těm, kdo se nám nijak nemohou odvděčit, kdo jsou potřební, anebo otravní či chudí.

7. Na Tvůj příchod čekáme (16. 6.) – Eucharistie a život věčný

Když Ježíš při Poslední večeři podal svým učedníkům kalich se svou krví, řekl jim také, že už nebude pít z plodu révy, dokud nepřijde Boží království. My při každé mši po proměňování voláme: „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme.“ Každé slavení eucharistie nás připravuje na věčnou hostinu v nebeském království, o níž Ježíš tak často hovořil ve svých podobenstvích.

Eucharistie nás učí, že Boží blízkost a lásku, kterou nyní můžeme vnímat jen pomocí symbolů a znamení, jednou zažijeme tváří v tvář. To je křesťanská naděje, to je zdroj naší vytrvalosti a houževnatosti. Jestliže chodíme na mši a věříme, že kdo jí Kristovo tělo a pije jeho krev, má život věčný, pak se na správnou příčku hodnot a prožívání dostávají naše osobní i rodinné radosti a starosti, ale i politické či ekologické problémy soudobého světa.

To proto, že v eucharistii jsou chléb a víno zcela proniknuty Boží mocí, takže jsou tělem a krví Krista. A my věříme a očekáváme, že až Kristus znovu přijde, bude „všechno ve všem“. To znamená, že podobným způsobem jako eucharistii pronikne a promění všechno stvoření a každého člověka. Tento viditelný svět je dočasný a všechno pomíjí. Ale Ježíš Kristus, který za nás dal své tělo a prolil krev, je věčný.

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

Pražský diecézní kongres i krátká čtení, která během května a června v této souvislosti v našich kostelích probíhala, nám můžou být inspirací a podnětem k tomu zastavit se a obnovit v nás vděčnost a úžas, které si drama i zázrak eucharistie zaslouží. Třeba s pomocí některých knih z farní knihovny.

O eucharistii s Vojtěchem Kodetem

Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2005

V úvodu této drobné knížky P. Kodet píše: Bylo mi asi patnáct, když se jednou před naším venkovským kostelíkem u mě zastavil můj strýc a prohlásil: „Musel jsem dnes při mši myslet na to, že někteří lidé jsou jako kostelní okna. Sledují tisíc bohoslužeb a nehne to s nimi.“ Z jedné homilie pronesené v našem kostele si já pamatuji zase tato slova: „Když chodíte denně k přijímání, po čase zažijete ve svém životě velkou proměnu a velkou Boží pomoc.“ Jsem přesvědčená, že obě tvrzení jsou pravdivá. Záleží totiž na mnohém, aby v nás svaté přijímání mohlo působit a neslo ovoce: „Žádná ze svátostí církve, ani eucharistie, nepůsobí magicky,“ píše dále P. Kodet. „Její přijímání nás nemůže nikdy zbavit individuální odpovědnosti za náš duchovní život a nahradit náš vztah ke Kristu. Aby se ovšem v našem životě mohla skrytá síla svátosti projevit, je třeba nejprve osobně přijmout, co Pán

sám pro každého z nás vykonal a v církvi nadále koná, je potřeb zнову mu otevřít své nitro, zcela se k němu obrátit. Pochopitelně to vyžaduje i naše rozhodnutí a alespoň minimální přípravu na setkání s ním. ... Následující řádky nejsou teologickou studií o významu eucharistie. Rád bych jen přispěl k tomu, aby nám nesmírný dar eucharistie nezevšedněl,“ uzavírá úvodní slovo své drobné knihy O eucharistii P. Kodet. Přesto v ní můžeme najít odpovědi na mnoho konkrétních otázek. Co je to eucharistie? Jsem hoden přistoupit ke svatému přijímání nebo už jsem příliš zhrěšil? Jak v nás má eucharistie působit? Na každou otázku autor odpovídá rozvíjením myšlenek světců i moudrých a velkých lidí církve.

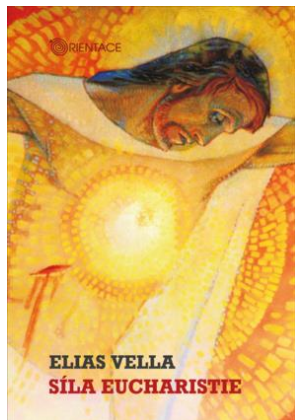
„Eucharistie není na prvním místě pravdou, která se má zkoumat, ale skutečností, kterou je třeba se nechat uchvátit. Koneckonců nestojíme před něčím, ale před Někým. Člověku nepomohou žádné vznešené myšlenky ani znalost dokumentů církve o tajemství eucharistie, pokud se v ní nesesetká osobně a od srdce k srdci s Kristem, který se v této svátosti za něj stále vydává a nabízí sám sebe jako zdroj života.“

„Nejsi hoden přijmout eucharistii, ale potřebuješ ji“, je výrok sv. Jana M. Vianneye. P. Kodet dodává: „Je důležité nepřestat vnímat obojí: svoji nehodnost a vědomí hříšnosti, které by nás mělo vést k pokání, a zároveň svoji potřebnost, vědomí, že se potřebujeme sytit Boží láskou, kterou nám Pán v eucharistii nabízí.“

„Přijímej často, hodně často, chceš-li se uzdravit,“ povzbuzuje nás sv. Terezie z Lisieux. „V této souvislosti Terezie vyslovuje velmi důležitou pravdu pro duchovní život,“ pokračuje P. Kodet: „Co Ježíše uráží, co zraňuje jeho srdce, je nedostatek důvěry. Ne tedy hříchy spáchané z opomenutí nebo slabosti. Proto je třeba bez ohledu na vlastní pocity chodit ke svatému přijímání co nejčastěji a prosit za duchovní uzdravení. Podle učení svaté Terezie je srdce každého člověka stvořeno, aby milovalo Ježíše, aby jej vroucně milovalo. Proto je třeba se modlit, abychom neztráceli léta životem v obavách a zbytečných trápeních, abychom si nepletli duchovní boj se svými zmatenými pocity. A Boží nepřítel, když vidí, že ztrácí čas, nechá nás na pokoji.“

Eucharistie dává posilu pro tělo i pro duši. Vychovává svědomí, odvádí nás od sebe samotných a našich trápení a přivádí k vděčnosti a úžasu nad Boží velikostí a mocí. Uzdravuje z hříchu i jeho následků. Není to ale zdaleka všechno: *“Běda nám křesťanům, jestli ve svém vztahu k eucharistii zůstaneme jen u víry v Ježíšovu reálnou přítomnost v této svátosti”,* prohlašuje jeden ze současných teologů. *„Je to jistě veliká věc, věříme-li, že pod způsoby chleba a vína se v eucharistii ukrývá sám Pán, který se nám tak vydává za pokrm. To ale nestačí. Jak říká sv. Augustin, eucharistie je „vaše vlastní tajemství, které se slaví na oltáři“. Proto se nemůžeme spokojit s tím, že se každou neděli nebo i častěji účastníme mše svaté. My sami se totiž máme stát eucharistií, to jest darem a chválou Boží. ... Eucharistií jsme vyzýváni a stále znovu uschopňováni, abychom změnili svůj životní styl sebestředných lidí na styl života služby, abychom se stali eucharistickými lidmi, schopnými zříkat se sebe ve prospěch bratří a sester ke chvále Boží, každý na tom místě, kam ho Bůh poslal... Ježíš ukazuje jedinou a jedinečnou cestu k naplnění lidského života, k vrcholnému způsobu seberealizace člověka. Člověk se uskutečňuje v nejvyšší míře tím, že se stává darem pro Boha i pro druhé, stává se vlastně eucharistií.“*

Elias Vella: Síla eucharistie

Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2011.

„Nepředkládám teologický traktát, ale nabízím vzácný Ježíšův dar – eucharistii – každému člověku. Mým cílem není zahrnout vás novými poznatky o eucharistii, ale spíše ukázat cestu, jak se stát eucharistickým člověkem,“ píše autor v úvodu knihy. V knize samotné ukazuje praktickou cestu, jak dovolit, aby nás přijímání eucharistie skutečně proměňovalo. Píše o eucharistii, která proměňuje životy, která osvobozuje od Zlého mocněji než exorcismus, která přináší usmíření a vnáší do srdcí Boží pokoj. Ukazuje eucharistii jako zdroj našeho uzdravení a vnitřní proměny.

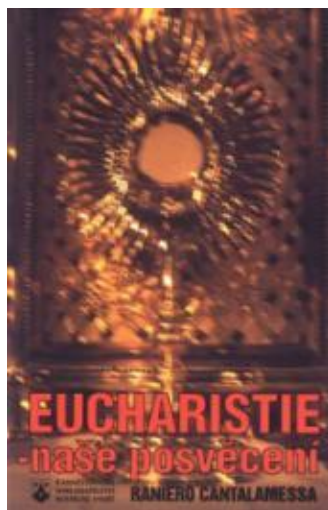
Eucharistický člověk se stává Boží chválou, myslí jako Ježíš, jedná jako Ježíš, miluje jako Ježíš – stává se darem pro druhé.

„Mnoho lidí se trápí tím, že sice přijímají eucharistii, ale nic přitom necítí a neprožívají. Nezáleží na našich pocitech, ale na otevřenosti, s jakou se necháme eucharistií kousek po kousku proměňovat. O jakou proměnu jde? Když přijímám eucharistii, vydávám se na novou cestu za Ježíšem, znovu se mu odevzdávám. Pokud přistupuji ke svatému přijímání jen ze zvyku...a nemám zájem, aby ve mně eucharistie působila, aby mě měnila, ...pak tím její účinek zcela zablokují. Eucharistie mi pomáhá, abych se pevněji rozhodl vyhybat se všemu, co po mně Bůh nechce, a konat to, co po mně chce. To, co Bůh považuje za podstatné, pro mě většinou důležité není a naopak, věci, kterým přikládám význam, jsou pro Boha nepodstatné. ... Přijmout Ježíšovo smýšlení je boj na celý život a přijímání eucharistie nám pomáhá se Božím smýšlením alespoň trochu přiblížit. Člověk, který se sjednotil s Božím smýšlením, se už neptá: „Bude mi to vyhovovat?“ Spíše si klade otázku: „Chce to po mně Bůh?“ To, co se mně osobně zdá logické a co zapadá do mých plánů, se nakonec může s Božími plány diametrálně rozcházet. Boží vůle se s mými plány nemusí shodovat, ale vždy je pro mě tím nejlepším.“

Raniero Cantalamessa: Eucharistie – naše posvěcení

Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 1997.

Cyklus meditací známého františkána a papežského kazatele začíná úvahou o eucharistii v dějinách spásy, kde je eucharistické tajemství rozmanitým způsobem přítomno ve Starém zákoně v *predobrazech*, v Novém zákoně jako *událost* a v době církve jako *svátost*. Dlouho se zastavuje u eucharistie jako svátosti a dokazuje, jak ona vytváří církev „proměňováním“, „přijímáním“, „kontemplováním“ a „napodobováním“. V posledních dvou kapitolách se vrací k

počáteční rozpravě o eucharistii v dějinách spásy, avšak s pohledem upřeným na přítomnost a budoucnost.

„Když Ježíš ustanovil eucharistii, přikázal: To konejte na mou památku (Lk 22,19). Nechtěl říci jen: Dělejte přesně gesta, která jsem udělal já, opakujte obřad, který jsem já vykonal. Chtěl říci také: Dělejte podstatu toho, co jsem já udělal, i vy obětujte své tělo, jak to vidíte u mne! ...

Mám-li i já „konat“ to, co vykonal Ježíš oné noci, musím především „rozlámat“ sám sebe, to je odložit všechnu nepoddajnost před Bohem, všechnu vzpurnost vůči němu nebo bratřím, že musím zlomit svou pýchu, sklonit se a říci až do důsledků „ano“ ke všemu, co Bůh ode mne žádá. I já musím opakovat tato slova: Tady jsem, Bože, abych plnil tvou vůli! Ode mne nechceš tolik, chceš mne, a já ti říkám: „ano“. Být eucharistií jako Ježíš znamená sjednotit se s ním v úplném odevzdání se Otcově vůli.“

■ ■ ■ PRO DĚTI

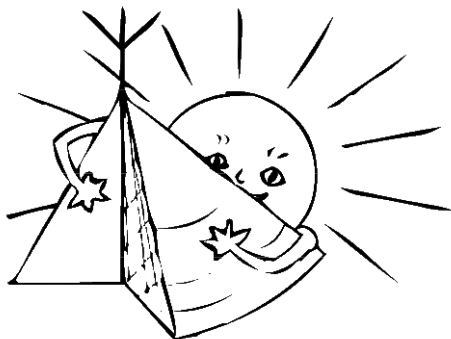
Milé děti,

je někomu z vás dvacet pět let? Asi nikomu. A znáte někoho, kdo letos slaví čtvrtstoletí od svého narození? A ještě se třeba narodil v červnu, konkrétně v pátek 17. června 1994? Pokud ano, přesně tak dlouho je vysvěcený náš kostel.

Kostely se staví proto, že se tu společně setkávají lidé s Pánem Ježíšem. První křesťané se scházeli po domech. Společně oslavovali Pána Boha, četli z Písma, lámali chléb jako Pán Ježíš při Poslední večeři. Když už jich bylo tolik, že se nemohli do domu vejít, začali stavět kostely. Často bydleli v chudých staveních, ale z lásky a vděčnosti nešetřili na Božím domě ani peníze, ani materiálem, ani krásnou výzdobou.

Náš kostel byl první po sametové revoluci, který 6. října 1992 dostal povolení ke stavbě. Brzy byl postavený a panem kardinálem Miloslavem Vlkem 17. června 1994 při mši svaté slavnostně vysvěcený. Pan kardinál pomazal olejem, zvaným křížmo, nejprve nejdůležitější místo kostela, oltář, potom na čtyřech místech zdi. Místa pomazání dodnes označují čtyři mosazné křížky po obvodu kostela.

Náš kostel je krásný, panu architektu Synkovi se opravdu povedl. Všechno v něm ukazuje na Pána Ježíše. Z ulice vypadá jako stan. Jsme přece poutníci na cestě do nebe. A nejen to, když do něho přicházíme, jako bychom se běželi schovat pod doširoka rozevřený plášť Panny Marie, aby nás ochránila před všemožným nebezpečím. Panně Marii je totiž náš kostel zasvěcený.

Uvnitř je klid a pěkně to tu voní. Při mši svaté se rozezvучí krásně varhany nebo kytary. Barevnými skleněnými vitrážemi nakukuje sluníčko. Vysoko nad oltářem visí kříž a Pán Ježíš z něho ukazuje na naši společnou maminku Pannu Marii.

V levém zadním rohu kostela jsou naskládané velké kamenné kostky a před nimi je velká skleněná mísa s vodou. Když Mojžíš na poušti udeřil holí do skály, vytryskla voda, voda života. Tady se z vody rodí noví křesťané, miminka i dospělí, je tu křtitelnice.

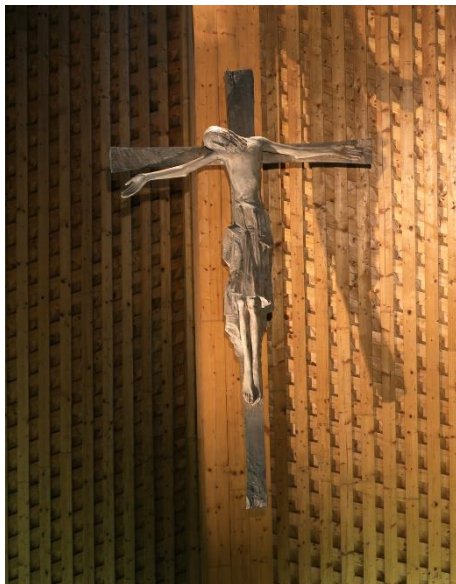
Kolem dokola celého kostela je křížová cesta. Připomíná nám, co všechno pro nás Pán Ježíš vytrpěl.

Pán Ježíš o sobě také řekl: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti“. Kmen na místě ambonu, kde se čte z Bible, najde jistě každý, ale ratolesti? To jsme přece my všichni, kteří přicházíme za Pánem Ježíšem. Chválit, děkovat, poslouchat a radovat se společně s Ním, s rodiči i se všemi kamarády a kamarádkami.

Asi všichni dobře víte, jak je důležité při stavbě domečků z lega dobře zpevnit rohy, aby se nám celá stavba nerozpadla. To už znali stavitelé za doby Pána Ježíše. A sám Ježíš o sobě hlásal, že je „kvadr nárožní“. Připomíná nám to oltář ve tvaru nárožního kamene. Upozorňuje, že se všichni máme držet Ježíše, pokud se nechceme hroutit jako nějaká malá nepovedená stavba. Tady je to hlavní místo setkávání. Při mši svaté. Na památku Poslední večeře kněz Ježíšovými slovy proměňuje dary chleba a vína v Tělo a Krev Pána Ježíše, kterého pak přijímáme. Malé děti, než dorostou, dostávají křížek a požehnání.

Že je v kostele Pán Ježíš skutečně stále přítomný, poznáme podle rozsvíceného červeného světla. Svítí u svatostánku, kde se proměněný Kristus uchovává v podobě bílé hostie. Můžeme přijít, poklonit se, poprosit, nechat se potěšit, nechat si poradit a hlavně děkovat. Nebo tu být jen tak... Náš kostel je naše doma.

Jestli, milé děti, máte náš kostel opravdu rády, můžete ho nějak výtvarně ztvárnit. Škola už pomalu končí, než vyrazíte na prázdniny, budete na to mít určitě čas. Někdo rád píše, může i o kostele něco pěkného napsat – už se těším :)

Své výtvary si na zadní straně podepište, napište věk a do prázdnin odevzdávejte v sakristii. V září uspořádáme vzadu v kostele malou výstavku.

Užijte si prázdniny a ve zdraví se všichni vraťte, ať se v našem kostele u Pána Ježíše v září zase společně sejdeme!

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Letní farní dětský tábor

Zveme děti na tradiční letní dětský tábor. Letos v netradičním termínu **29. července – 9. srpna**. Letos pojedeme do skautského domu v Hostinném. Přihlášky a informace jsou k dispozici na nástěnkách. Na všechny se těšíme!

Anička Kafková a vedoucí a pomocníci

■ Výuka náboženství ve školním roce 2019/2020

V příštím školním roce je rozvrh výuky náboženství nezměněn, najdete jej na rozpisu na konci zpravodaje.

■ Misijní kongres

Předběžná pozvánka na podzimní Misijní kongres – Papežské misijní dílo dětí zve na Misijní kongres, který se bude konat 5. října 2019 v Kroměříži. Je to výborná příležitost, jak dobře prožít Mimořádný misijní říjen 2019 vyhlášený papežem Františkem. Navíc je to příležitost, jak poznat zámek a Květnou zahradu v Kroměříži. Když bude zájem, rádi vyrazíme.

Těší se Anička

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	půl hodiny přede mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Biblická hodina	třetí středa v měsíci po mši svaté	
Modlitby matek	pondělí po mši sv.	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Setkávání mládeže	středa po mši svaté v 18.45 v klubovně fary	
Příprava dospělých na křest	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na biřmování dospělých	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem – nutné včas objednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní charita	dle dohody	
Farní knihovna půjčuje	1. středa v měsíci	16.45 – 17.45
	Neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30	
Dětská schola (Malá Kalča)	Zkoušky v pondělí odpoledne	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30 do 12.00	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 13.30	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

V listě Římanům čteme tato apoštolova slova:
„Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím:
přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu
milou. To ať je vaše duchovní bohoslužba.“
(Řím 12,1)

Co obětujeme my, když obětujeme ve mši s Ježíšem své tělo a svou krev? Také my obětujeme to, co obětoval Ježíš: život a smrt. Slovem "tělo" dáváme všechno, co tvoří konkrétně život, který vedeme v tomto těle: čas, zdraví, síly, schopnosti, city, a třeba i jen úsměv, na který se zmůže jenom duch žijící v těle a který je někdy tak drahocenný. Slovem "krev" vyjadřujeme, že i my obětujeme svou smrt. Ale ne nutně smrt konečnou, mučednictví pro Krista nebo pro bližní. Smrtí je všechno, co v nás už teď připravuje a předjímá smrt: pokoření, neúspěchy, nemoci, které nám znemožňují pohyb, omezení zaviněná věkem, zdravím, všechno, co nás "umrtvuje". Když nás svatý Pavel vybízí, jak jsme slyšeli, pro milosrdenství Boží, abychom přinášeli v oběť "své tělo", nemyslel slovem "tělo" pouze naše smysly a tělesné žádosti, nýbrž nás celé, duši i tělo; a dokonce především duši, vůli, rozum. Neboť pokračuje: Nepřízpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohulibé a dokonalé (Řím 12,2)

Z knihy R. Cantalamessy: Eucharistie – naše posvěcení.

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz